

stillet som Nr. 1, viste sig at være en uforberdlig Alkoholist, der ved sine Ekspeditioner paa Apoteket udbredte Skræk og Forvirring blandt Egnens Befolkning. Det andet Tilfælde var Privilegiet til at drive et Apotek i Haderup, hvor Privilegiehaveren, der ogsaa var valgt af Sundhedskollegiet, ligeledes paa Grund af sin Optræden efter Sundhedskollegiets Indstilling maatte fjernes.

Det er formentlig det første af disse Privilegier samt Apoteket i Skagen, hvorom det ærede Kollegium i sin Redegørelse skriver, at jeg har „gentagne Gange underhaanden bortgivet ledige Apoteker uden offentlig at bekendtgøre Vakance“.

Hvad Privilegiet i Løkken angaar, er det ærede Kollegium ikke uvidende om, at det, naar man ikke til Skade og Fortrød for Befolkningen skulde midlertidig lukke Apoteket, var nødvendigt straks at bortgive Privilegiet; og det ærede Kollegium er heller ikke uvidende om, at den, der fik Privilegiet, var en pharm. Kandidat, som af Kollegiet var bleven indstillet til et andet lille Landapotek og altsaa af det ærede Kollegium selv var funden egnet til at have et saadant.

I det andet Tilfælde, det i Skagen, hvor Privilegiehaveren anmodes om at blive løst fra Bevillingen, udtalte det kgl. Sundhedskollegium selv i Skrivelse af 20. Juni 1904 den Forudsætning, at det ikke vilde være fornødent paany at indkalde Ansøgere, og gjorde ny Indstilling paa Grundlag af de ældre Ansøgninger, af hvilke den, som Kollegiet indstillede som Nr. 1, fik Privilegiet.

Hvad angaar den Trierske Bevilling til Handel med pharm. Præparater, kan jeg nøjes med at henvise til mine Udtalelser i Rigsdagen, hvoraf fremgaar, at denne Sag hører under Indenrigsministeriet, og at jeg ikke finder mig pligtig, naar Indenrigsministeriet spørger Justitsministeriet om noget, som jeg mener selv at kunne besvare, da at spørge det kgl. Sundhedskollegium om, hvad jeg dog skal svare.

Hvad Tandlægevesenet angaar, ere de paagældende Bevillinger ikke udstedte paa Grundlag af Forordn. af 5. September 1794 om Legalisering af dygtige Kvaksalvere, saa at alt, hvad det kgl. Sundhedskollegium skriver under Henviſning til denne Forordning, er ganske forfejlet. De paagældende Bevillinger ere udfærdigede i Medfør af Grundlovens § 27 som en Art af Bevillinger, der har været i Brug i Tiden før den 5. Juni 1849.

Det er ganske urigtigt, naar det kgl. Sundhedskollegium i sin Redegørelse siger, at jeg har tilladt den ene af dem, der fik disse Bevillinger, at kalde sig Dentist. Dette har jeg slet ikke gjort. Hvad jeg har gjort, er, at jeg har henvist til, at det i Henhold til en Resolution af 23. Februar 1875, altsaa givet længe før min Tid, er en Mand, som har en saadan Bevilling, uforment at kalde sig Dentist. Som jeg allerede i Rigsdagen har anført, ere samtlige de paagældende 4 Bevillinger meddelte, fordi de paagældende Personer ifølge fuldt paalidelige Mænds Vidnesbyrd havde til almindelig Tilfredshed udført Dentistvirksomhed i Sønderjylland, hvor sliſ Næring er fri, og fordi jeg fandt, at, naar disse Folk saa sig nødsagede til at tage Ophold i Danmark, burde der ikke for Anvendelsen af deres Kundskaber møde dem Skranker og Baand, som ikke kendes i de preussiske Stater. Naar det kgl. Sundhedskollegium her overfor vil opstille den Konsekvens, at, da Lægevirksomhed er fri Næring i Preussen, følger deraf, at enhver Person, der kommer hertil fra Sønderjylland, bør have Lov til her at drive Lægevirksomhed, saa glipper Logikken jo ganske for det ærede Kollegium, idet Konsekvensen jo kun kan blive, at den Person fra Sønderjylland, som ifølge paalidelige Personers Vidnesbyrd der har udøvet en vis Art af Lægevirksomhed til almindelig Tilfredshed, og som finder sig nødsaget til at flytte hertil, ogsaa her bør have Tilladelse at udøve den samme Art af Lægevirksomhed. Og naar Konsekvensen indskrænkes og begrænses saaledes, da vedkender jeg mig den fuldt ud.

Hvad Tuberkuloselovene angaar, er det jo ofte nok fremhævet, at der i den forudgaaede Kommission sad Læger, der specielt have lagt sig efter den paagældende Sygdomsgren, og som det ikke var saa vanskeligt at finde, at det ærede Kollegiums Bistand dertil var fornøden, hvorimod det var af langt større Vigtighed, at Kommissionen hurtigt kunde komme til at arbejde. At Tuberkuloselovene have givet Anledning til Tvivlsspørgsmaal, er rigtigt nok, men dels kan ingen Minister forhindre, at de Lovforslag, han fremsætter, undergaar Forandringer inden deres Vedtagelse, dels er der ogsaa mange af de Love, ved hvis Tilblivelse det kgl. Sundhedskollegium har medvirket, der har givet Anledning til Tvivlsspørgsmaal.

Hvad Prostitutionsloven angaar, vil det være det kgl. Sundhedskollegium ganske umuligt ved hvilke som helst Citater eller ved hvilken som helst Opregning af Para-